իրոր մարգրիթնի[1] էրակ քաշեց խանեց քեամկից։

130․ Տաւիթ Խանախւթ խանըմին ասաց․ «Որի էրթանք մեր երկիր, էլ ես Մհէրի իրեն պիտի չտեսնամ․ թէ չես իգեայ, ես կէօ կէրթամ»։ Խեծան գնացին, Մհէր մնաց մօտ քեռին։

131․ Տաւիթ աել չէր խառե ուր երկիր, Ցխլաթ քեաղաք խասան։ Էն աեղաց սըլթան Զըմււռ անուր աղջիկ մը էլաւ Տաւթի դէմ, ասաց․ «Եռ ափ էս աեղ կռիւ մը պիտի անենք, իրարու ծըռւպենք․ ապա թող կուռած էրթաս»։ Տաւիթն ասաց․—Կաց հալայ կնիկս տանեմ քաղաք, տառնամ գեամ կռվենք։—Աղջիկըն ասաց․ «Ես խաւատարմութեն չեմ անի․ թէ կդառնաս Թէ զորդ կասես, ձեռ զարկ վեր քըրդ ծոյի խաչին, էրդիւմ արա, որ հաւատամ»։ Տաւիթ կըզղնոյ[2] ձեռք զարկեց վեր ձախ ծոցին, էրավար—էն գիտէր թէ խաչը աջ ծոցն ի, մուրուսի սանդըրը՝ ձախ ծոցն ի։—

132․ Երբ գնաց տուն, ուզեց սանդր խանել մուրուսը սանդրելու, տէսաւ որ խաչ ձախ ծոցին մէջն ի ուսւցեր էր, խաչն էլ լըէր սև կուտ[3]․ տառձաւ կնկեան ասաց․ «Իմ խաչ ուսցե․ ես ափ էրթամ էն օււօսպու[4] վէրէն կռիւ, ամայ ձի, ճակ[5] չեմ տանի խետս․ կէրթամ, համայ ստ պիտի գնեմ վեր իրոր սաաց ճղեմ, թալեմ, գամ»։

133․ Տաւիթ ճամբախն ինկեաւ։ Ցլաթայ սօլթան Զըմււռ աղջիկ ուր մըրախ աղուլատեց, մաաւ կարմնճի տակ․ էն տեղէն, որ Տաւիթ պիտի ընցներ։ Տաւիթն ընցնելու ժամանակ կարմընճի տկէն մըրախ մլեց Տաւթի կռնէն[6]․ ծակեց ինռմէջկից տիւրս էլաւ։ Տաւիթն ինկաւ մեռաւ։

134․ Չէնով Յովան տեսաւ, որ Տաւիթն անդընցաւ[7], էլաւ գնաց մնատելու։ Էկաւ Ախլաթու երկիր, տեսաւ որ Տաւիթ մեռեր ի, Տաւթի լէշ վերցուց տարաւ ուր երկիր քեօշկի առջև, որ պիտի լվանալ տար։ Խանդկւթ խանըմ որ տեսաւ, ասաց․ «Ըստուց ատրայ արև լըոս ձիկ խարամ էլնի»։ Զինք քեօշկից թալեց վեր Տաւթի լէշին, էն էլ իրոր խետ մեռաւ։ Էրկուս մէյտեղ տարան Ծովասարու Մարութի վանք թաղեցին։

135․ Որ դառձան տուն՝ ճույապ օրօխկեցին Մհէրին, թէ քըրդ խէրն էլ մէրն էլ շատ խիւանտ են, շուտով էլնես գեաս։ Մհէր որ էկաւ, ուր խէրն մէրն խարցուց, ժոյմը[8] խաբեցին, վերջն ասին, որ Ախլաթու սօլթանը քըրդ խէրն սպանեց, քըրդ մէրն էլ

1 Այրութեան․ 2 Դիտմամբ․ 5 Թանիրի կողէն կրակի վրայ ընկած էրած հաց․ 4 Անառակ։ 5 Զէնք։ 6 Դալչայ․ պզրի վերի մասն։ 7 Անպարտելի, ուշացաւ։ 8 Մի ժամանակ․ առ ժամանակ։